



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
14 У 9326/15
Дана 18.01.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва “А.А.” д.о.о., ..., улица ... број ..., против туженог органа, Већа Градске општине Савски Венац, ради поништаја решења туженог број: 06-26/2015-I-02 од 21.04.2015. године, у предмету издавање дозволе за продају ван продајног објекта, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.01.2019. године донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за имовинско-правне, грађевинске и комунално-стамбене послове општине Савски Венац, број: 352-397/2014-III-01 од 04.12.2014. године, којим се у тачки I диспозитива одобрава тужиоцу обављање трговине на мало ван продајног објекта са покретних средстава и опреме – на територији Градске општине Савски Венац, искључиво радним даном у периоду од 08,00 до 18,00 часова и суботом од 09,00 до 14,00 часова. У тачки II диспозитива одређено је да предметна трговина може да се врши искључиво у регистрованим исправним моторним возилима паркираним у складу са важећим прописима који регулишу паркирање на територији града Београда, уз придржавање законских и подзаконских прописа којима се ближе уређују обавезе учесника у саобраћају. Тачком III диспозитива је одређено да ово решење важи до доношење одлуке Скупштине општине Савски Венац којом ће овај облик трговине бити ближе уређен. У тачки IV диспозитива наведено је да се трговина на мало ван продајног објекта – са покретних средстава или опреме (амбуланта трговина) не може вршити испред: јавних институција: (здравствених установа, државних институција, установа културе и др.); амбасада и дипломатско-конзуларних представништва страних држава; у околини образовних установа (високошколске

установе, средњошколске и школске установе, предшколске установе, обданишта, вртићи и слично). У тачки V диспозитива обавезује се тужилац да се приликом трговине личним нуђењем малолетним лицима, придржава важећих прописа којима се регулише трговина са малолетним лицима. Да лично нуђење обавља на начин на који се не врши непримерено узнемиравање лица, којима је усмерена понуда. Да личним нуђењем не обавља трговину пољопривредних и прехранбених производа, који се могу нудити само на посебним промотивно-продајним скуповима, у складу са условима према посебним прописима. Да се, као лице које је регистровано за обављање трговине у смислу одредаба члана 20. став 1. тачка 2. и став 3. Закона о трговини (“Службени гласник РС”, број 53/10 и 10/13), и као лице које ову трговину обавља као пуномоћник, у свему придржава важећих прописа Републике Србије, а посебно прописа којима се регулишту пореске обавезе, јавни ред и мир, комунални прописи и др. Да као трговац који обавља “амбулантну трговину”, сачини и поседује у складу са чланом 19. став 2. Закона о трговини Републике Србије, писану изјаву о обављању трговине личним нуђењем која нарочито садржи податке о: пословном имену трговца, имену и личном броју пуномоћника, опису робе – услуга која је предмет промета, податке о периоду, начину и подручју на коме ће се обављати трговина, као и друге потребне податке, а коју ће у складу са ставом 3. наведеног члана, потписану и оверену својим печатом држати видно истакнуту на месту понуде, односно дати на увид лицу коме је усмерена понуда. Тачком VI диспозитива ожалбеног решења одређено је да уколико се промене услови по којима је издато ово решење или се продаја врши супротно условима предвиђеним овим решењем, одобрење за обављање амубланте трговине може престати да важи пре рока означеног у тачки III овог решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 18.06.2015. године, са доказима приложеним уз исту, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из кога је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, због битне повреда одредаба Закона о општем управном поступку и погрешне примене материјалног права. Наводи да је првостепени орган поступио супротно захтеву тужиоцу од 16.09.2014. године, јер је управни орган захтев тужиоца за одобравање трговне на мало изван тезге ценио као да се ради о продаји са покретних привремених објеката, односно тезги, што је у супротности са регистрованом шифром делатности тужиоца 47.99, која је према Уредби о класификацији делатности, 05 број 110-5482/2010 од 29.07.2010. године, дефинисана као “остала трговина на мало изван продавница, тезги и пијаца”. Указује да је самим називом делатности, законодавац указао да се она законски може обављати искључиво “изван тезги”. Истиче да је у члану 20. став 3. Закона о трговини, прописано да се у случајевима када се трговина из члана 20. став 1. тачка 2) (амбулатна трговина), обавља личним нуђењем, на њу се примењује одредбе овог закона које се односе на трговину личним нуђењем из чл. 18. и 19. Закона о трговини. У вези са наведеним, указује да је одредбама Статута града Београда и Статута Градске општине Савски Венац, које у тужби наводи, јасно прописано да надлежни орган локалне самоуправе поступа у складу са законом и врши директну примену закона, па сматра да је дужност првостепеног и туженог органа била да се претходно упознају са садржином закона, а у смислу наведених подзаконских аката, да затраже и прибаве додатно тумачење од стране законодавца да би отклонили недоумице у тумачењу и у поступању и да директно примењују закон у управном поступку, без примене других прописа на које су

се позвали у својим решењима. Стога је, по мишљењу тужиоца, поступање туженог органа супротно надлежности овог органа, а на основу пренетих овлашћења од стране града Београда, па је оспорено решење донето супротно члану 77. став 1. тачка 17а Статута града Београда, члану 12. став 1. тачка 17а Статута ГО Савски венац и чл. 18., 19. и 20. Закона о трговини, јер су доносиоци решења погрешно применили подзаконске прописе и погрешно тумачили Закон о трговини. На наведени начин тужени орган је повредио одредбе чл. 193., 194., 225. став 1., чл. 227. 232. и 233. став 1. Закона о општем управном поступку, а на које повреде је тужилац указао и у жалби, а тужени орган у свом образложењу није образложио разлоге за своје поступање, иако је био обавезан на овакво поступање у складу са захтевом тужиоца, чиме је повредио и одредбу члана 235. став 2. истог закона. Истиче да је по захтеву тужиоца од 16.09.2014. године поступљено након више од 80 дана, односно да је ожалбено решење неблаговремено донето, а да другостепени орган ову чињеницу није ценио. Указује да је ожалбено решење засновано на погрешном подзаконском пропису, интерној Одлуци која уређује обављање делатности на тезгама и Упутству председника ГО Савски Венац бр. I-03-06-7.687/2014 од 02.12.2014. године, јер се ови акти односе на статичну трговину, па је непримењива на мобилну трговину и делатност 47.99, која је делатност тужиоца у конкретном случају. Наиме, наведена одлука и упутство су у супротности са постојећом Одлуком о управљању саобраћајним површинама намењеним слободном паркирању, које површине су пренете у надлежност и на управљање Секретаријату за саобраћај града Београда и ЈКП "Паркинг сервиса". Тужилац је тражио да предметну делатност обавља у складу са овом одлуком, јер у потпуности испуњава услове из ове одлуке. У вези са наведеним, тужилац наводи и уз тужбу прилаже два решења других градских општина, која су донета на основу идентичних захтева тужиоца у управном поступку, а којима је тужиоцу одобрено обављање делатности на подручју тих градских општина, без уношења у диспозитив ових решења ограничавајуће одредбе, као што је то у случају ожалбеног решења. Напомиње да је делатност 47.99, као вид мобилне амбулантне трговине ван тезги, продавница и пијаца, специфична делатност, у смислу да се њено обављање не врши на јавним површинама кроз привремено заузеће истих, већ у континуираном кретању, па као таква делатност и није одређена актом локалне самоуправе, а што је јасно и прецизно изложено у мишљењима Министарства трговине Републике Србије, која је тужилац као доказ приложио уз тужбу. Обављањем предметне делатности, тужилац се налази у неравноправном и дискриминаторском положају у односу на остале видове трговине, јер да би несметано обављао делатност на територији Републике Србије, од дана уписа у регистар Агенције за привредне делатности, тужилац додатно мора да прибави и још 197 решења свих локалних самоуправа у Републици Србији. При томе, тужилац је порески обвезник од дана уписа делатности у Агенцију за привредне регистре, без обзира што због неиздавања решења локалних самоуправа није у ситуацији да обавља регистровану делатност. Посебно наглашава да законски прописано радно време од 8 часова, несметано, током целе године, не може бити ограничено, нити мењано интерним одлукама на које се позива орган, наводећи "у складу са законом", те да се примењеним подзаконским актима мање правне снаге од закона, тужиоцу ограничава право и слободу, а коју тужилац има и коју је стекао уписом делатности 47.99 на основу решења Агенције за привредне регистре. Предлаже да суд на основу утврђених свих релевантних чињеница, применом члана 43. став 5. Закона о управним споровима, самостално одлучи и донесе пресуду у спору јурисдикције, тако што ће тужбу да уважи, поништи оспорено решење

и донесе решење којим се тужиоцу одобрава трговина на мало ван продајног објекта, личним нуђењем, при чему лице користи сопствено путничко возило у функцији обављања трговине, у складу са чл. 18., 19. и 20. Закона о трговини, на територији Градске општине Савски Венац.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка од утицаја на решење управне ствари и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 20. став 1. тачка 1) Закона о трговини (“Службени гласник РС”, бр.53/10 и 10/13), прописано је да се остала трговина на мало ван продајног објекта обавља у преносивим објектима типа киоска, тезге, штанда или на другим средствима или опреми која је релативно везана за одређено место, а тачком 2) овог члана, као трговина са покретних средстава или опреме (амбулантна трговина). Ставом 2. истог члана, прописано је да се актом надлежног органа локалне самоуправе одређује, односно одобрава продајно место на којем се обавља трговина из става 1. тачка 1), односно време и начин трговине из става 1. тачка 2) овог члана.

Одредбом члана 77. тачка 17а Статута града Београда (“Службени лист града Београда”, бр. 6/10 и 23/13), прописано је да Градска општина, у складу са законом и овим статутом, преко својих органа одређује, односно одобрава продајно место на којем се обавља трговина на мало ван продајног објекта, као и време и начин те трговине у складу са законом.

Код цитираних одредби закона и Статута града Београда, Управни суд налази да је тужени орган након увида у списе предмета правилно нашао да је првостепени орган поступајући по захтеву тужиоца бр. III 352-397 од 16.09.2014. године и допуни захтева од 06.10.2014. године, у коме се позвао на одредбе члана 20. став 1. тачка 2. Закона о трговини (“Службени гласник РС”, бр.53/10 и 10/13) и члана 77. тачка 17а Статута града Београда (“Службени лист града Београда”, бр. 6/10 и 23/13), донео правилну одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења, јер је правилно утврдио да тужилац испуњава услове прописане одредаба Закона о трговини и Статута града Београда, на које се тужилац позвао у свом захтеву, и обавезао тужиоца да у складу са одредабом члана 19. став 2. Закона о трговини, сачини и поседује “писану

изјаву” о обављању трговине личним нуђењем, која садржи податке наведене у тачки IV диспозитива ожалбеног решења. Стога је, и по оцени суда, тужени орган правилно нашао да нису оправдани наводи из жалбе тужиоца да је решење донето супротно позитивним законским прописима, Статуту града Београда и Статуту ГО Савски венац, само на основу Упутства председника Градске општине Савски Венац бр. I-03-06-7.687/2014 од 02.12.2014. године. Тужени орган је правилно нашао, да код правилно утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права, остали наводи из жалбе којима је тужилац истакао да је првостепени орган поступио супротно захтеву тужиоца, Закону о општем управном поступку, Закону о трговини, Закону о Агенцији за привредне регистре, Статуту града Београда и Градске општине, да се у конкретном случају на регистровану делатност 47.99, не могу примењивати прописи којима је уређена област за делатност које се обављају на тезги, као статичне трговине, нису могли битно утицати на другачије решење ове управне ствари.

Управни суд је ценио све наводе тужбе, који су поновљени наводи жалбе, па је нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се из садржине захтева и приложеног извода из регистра Агенције за привредне регистре, види да је првостепено решење донето у складу са захтевом и регистровано делатношћу тужиоца, као и у складу са Законом о трговини и подзаконским актима, одлукама на које су се органи управе позвали и чија се законитост не може испитивати пред органом управе и Управним судом у поступку доношења појединачних аката и оцењивања њихове законитости, јер је за то надлежан Уставни суд Србије. Због тога је оспорено решење правилно и на закону засновано из разлога који су њему дати, а које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд, налазећи да се законитост оспореног решења не доводи у питање наводима тужбе.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.01.2019. године, 14 У 9326//15

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МД